

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra MENNESKENES BØRN II

Citation: Wied, Gustav: "Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 283. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-idm139908711960224/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

Snedkerens Haand. Og ude i Køkkenet stod Fade og Tallerkener ordnede i Tinrækken, de store paa den øverste Hylde og de smaa paa den nederste, og Gryder og Kasseroller straaledede, som om de aldrig blev brugt.

— — — — —
Det vil sige, saadan *havde* det været.

Men saa for fem Aar siden døde først Jægermesteren, og præcis et halvt Aar efter gik ogsaa Anders' Kone hen og „tog Billetten“, og fra den Stund af at regne blev Anders saa underlig ligegyldig med det hele. Han passede naturligvis Bedriften, saaede og høstede og tærskede og solgte sit Korn; men alt, hvad der kunde henregnes til Puslerier, det tog han sig ikke mere af. Kalken faldt af Væggene, og Græsset groede i Gaarden, og Taget saa' forrevet og laset ud; og der voksede endogsaa baade Tidsler og Fandens Mælkebøtter deroppe. Koen striglede han ikke længere og næppe nok Hesten.

Der var kun én Ting, der blev ordentlig passet, nemlig Haven. Og det var endda ikke saa meget Anders, der besørgede den, som Gartneren inde fra Gaarden. Det vil sige Anders hjalp naturligvis til, gravede og gødede og saadan noget; men det var da Gartneren, der sagde, naar Kartoflerne skulde lægges, Kaalen plantes og Ærterne rises.

Han hed Lars, Gartneren, og havde været paa Gaarden næsten lige saa længe som Skov-Anders.

Han var en høj, mager Mand med tæt, graasprængt Haar og et langt, sort Skæg, der naaede ham ned paa Brystet. Han havde været urimelig køn i sin Ungdom, sagde de ældre Koner paa Egnen; og han var skam ogsaa en smuk Mand endnu. Men han var jo godt oppe i Halvtredserne, og saa havde hans lidt vel store krumme Næse antaget saadan en underlig vinblaa Farve ligesom Druerne ovre i Drivhuset om Efteraaret.

Og man sagde, at han og Anders holdt sammen, fordi de begge satte Pris paa Øl, Rom og andre flydende Delikatesser. Men det var kun noget, man mumlede om, thi ingen havde nogen Sinde set dem drukne, ja ikke engang beskærkede.

Men der var ogsaa andre Ting vedrørende Lars, de gamle